

Կոմիտաս

Ծովակ, Նաւակ

Ծաւալ ծովակ՝ ալին վըտիտ փընջելով,
Ցաւը սըրտում՝ շամբերի պէս ցցելով,
Շընչում էր երկունքներէն գովացած .
Վերան նաւակ՝ հովի ժըպիտ ջընջելով,
Մուխը տըրտում՝ ամպերի պէս կցելով,
Փընչում էր մարդիկներէն ծովացած:

Ջուրն ու խոցը երեսում է՝
Ծովի վերայ ծիր ու ծիր,
Հուրն ու բոցը երեսում է՝
Հովի վերայ ցիր ու ցիր: